

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 listopada 2016 roku oskarżony L. P. wraz z n/n kobietą udał się do sklepu T.znajdującego się przy ulicy (...)w R. celem dokonania kradzieży.

O godzinie 10:02 dokonali oni kradzieży alkoholu w postaci: czterech sztuk alkoholu marki (...) o pojemności 1 litra i wartości 399,96 zł.

Następnie o godzinie 10:50 w/w dokonali kradzieży alkoholu w postaci: jednej sztuki alkoholu S. o pojemności 1 litra i wartości 123 zł oraz trzech sztuk alkoholu marki S.o pojemności 0,5 litra i wartości 47,59 zł każdy.

Oskarżony L. P. dokonał kradzieży w ten sposób, że do koszyka sklepowego włożył cztery butelki alkoholu, po czym poszedł dalej w stronę sklepu, za nim w tym czasie szła n/n kobieta, która miała czarną torebkę przewieszoną przez ramię. Oskarżony podawał n/n kobiecie ze swojego koszyka butelki alkoholu, które ona schowała do swojej torebki. Następnie się rozeszli. Kobieta miała przy sobie czerwony sklepowy koszyk, który odstawiła przy dziale z warzywami. Mężczyzna zaś do swojego koszyka włożył jeszcze jedną butelkę alkoholu oraz trzy butelki wódki, po czym odszedł i ponownie spotkał się z n/n kobietą, gdzie przekazał jej do torebki skradziony alkohol. Następnie opuścili sklep.

Ustalono, że oskarżony L. P. w trakcie kradzieży ubrany był w ciemną kurtkę, niebieskie dżinsy oraz miał na głowie czarną czapkę. Natomiast n/n kobieta miała czarne długie włosy, fioletowy szalik, ciemną kurtkę i niebieskie dżinsy.

Tego samego dnia tj . 26 listopada 2016 roku oskarżony L. P. wraz z n/n kobietą udał się do sklepu T.znajdującego się przy ulicy (...) w M. celem dokonania kradzieży.

O godzinie 11:42 dokonali oni kradzieży alkoholu w postaci: trzech sztuk W. (...) o pojemności 1 litra i wartości 119 zł każda oraz jednej sztuki W. (...)o pojemności 0,7 litra i wartości 69,99 zł.

Kradzież w powyżej wskazanym sklepie odbyła się w ten sposób, że do sklepu weszła najpierw n/n kobieta. Kobieta włożyła do koszyka cztery butelki alkoholu oraz odeszła od regału. Następnie kobieta włożyła do koszyka 1 opakowanie jakiegoś towaru i odeszła dalej, w tym czasie wszedł do sklepu oskarżony L. P., wziął koszyk i skierował się na sklep. Następnie udał się w stronę n/n kobiety. Kobieta między regałami spakowała rzeczy z koszyka do torebki, po czym odstawiła koszyk sklepowy i odeszła, oskarżony wyszedł ze sklepu i czekał na n/n kobietę, po czym poszli w jednym kierunku.

Oskarżony L. P. wraz z n/n kobietą w powyżej wskazanych sklepach spowodował straty o łącznej wartości 1092,72 zł na szkodę T.sp. z o.o. reprezentowanego przez B. T..

W dniu 02 grudnia 2016 roku oskarżony L. P. wraz z n/n kobietą udał się do sklepu T.znajdującego się przy (...) w W..

O godzinie 9:39 – 9:42 dokonali oni kradzieży alkoholu w postaci: jednej butelki W. (...) o pojemności 0,7 l i wartości 99,99 zł oraz trzech butelek (...) o pojemności 0,7 l i wartości 99,99 zł każda.

Kradzież w powyżej wskazanym sklepie odbyła się w ten sposób, że do sklepu oskarżony L. P. wszedł do sklepu wraz z n/n kobietą, która miała pustą torebkę. Oskarżony wziął koszyk, po czym włożył do niego 4 butelki alkoholu. Następnie odstawił on pusty koszyk, a n/n kobieta wyszła z wypchaną torbą.

W dniu 08 grudnia 2016 roku oskarżony L. P. wraz z n/n kobietą udał się do sklepu T.znajdującego się przy ulicy (...) w W..

Między godziną 10:25 a 10:27 dokonali oni kradzieży alkoholu w postaci: jednej butelki W. (...) o pojemności 0,7 l i wartości 99,99 zł oraz trzech butelek (...) o pojemności 0,7 l i wartości 99,99 zł każda.

Kradzież w powyżej wskazanym sklepie odbyła się w ten sposób, że do sklepu oskarżony L. P. wszedł do sklepu wraz z n/n kobietą. Oskarżony po kilku minutach chodzenia po sklepie, udał się na stoisko alkoholowe, gdzie włożył do koszyka 4 butelki alkoholu. Następnie n/n kobieta włożyła do torebki alkohol i szybkim krokiem opuściła sklep. Mężczyzna również opuścił sklep. Ochrona sklepu próbowała bezskutecznie zatrzymać uciekającą kobietę. Zatrzymany został oskarżony, który na widok pracowników ochrony próbował uciec.

Oskarżony L. P. wraz z n/n kobietą w powyżej wskazanym sklepie spowodował straty o łącznej wartości 799,92 zł, na szkodę T.sp. z o.o. reprezentowanej przez R. G..

W trakcie kradzieży oskarżony L. P. był ubrany w niebieskie jeansy, czarne półbuty, czarną rozpiętą kurtkę, zaś nieustalona kobieta ubrana była w czarną kurtkę obszytą jasnym futerkiem.

Oskarżony był karany.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: częściowo wyjaśnień oskarżonego L. P. (k. 37, k. 135 – 135v), zeznań świadków M. G. (k. 28 – 29, k. 136), zeznań świadka R. G. (k. 9 – 10, k. 154 – 157), zeznań świadka B. T. (k. 20, k. 157), zeznań świadka W. J. (k. 164 – 164), a także następujących dowodów: protokołu zatrzymania osoby (k. 2), protokołu przeszukania osoby (k. 6 – 8), protokołu zajęcia mienia (k. 39 – 40), tablicy poglądowej (k. 41), protokołu oględzin rzeczy (k. 48 – 48a), pisma (k. 56 – 57), danych o karalności (k. 58 – 59, k. 120 – 122), wywiadu środowiskowego (k. 126 – 127), informacji z C. (k. 201 – 205), a w szczególności: protokołów oględzin rzeczy (k. 63 – 72, k. 73 – 77, k. 85 – 87).

Oskarżony L. P. nie przyznał się do popełniania zarzucanych mu czynów. Na etapie czynności z postępowania przygotowawczego skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy składania wyjaśnień. Na etapie postępowania jurysdykcyjnego ponownie nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Jednakże złożył wyjaśnienia z których wynikało, że był we wskazanych w akcie oskarżenia dniach w w/w sklepach, jednakże zaprzeczył jakoby to on dokonał kradzieży. Oskarżony w szczególności zaprzeczył że to nie jego kurtka, czy też inne części garderoby są widoczne na nagraniach z monitoringu.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, wyjaśnienia złożone przez oskarżonego stanowią nieudolną próbę zapewnienia sobie bezkarności za czyny zarzucone mu w akcie oskarżenia. Wyjaśnienia te stanowią jedynie przyjętą linię obrony, nie znajdującą potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Niewiarygodne są twierdzenia oskarżonego w zakresie w jakim twierdzi, że to nie on dokonał kradzieży przedmiotowych alkoholi, jak również, że nie jest on osobą przedstawioną na nagraniach z monitoringu oraz, że to nie jego kurtka. Wyjaśnienia te nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności stoją w sprzeczności z obiektywnymi nagraniami z monitoringu zarejestrowanymi w pokrzywdzonych sklepach, tablicą poglądową oraz z zeznaniami wiarygodnych świadków M. G., R. G. oraz B. T..

Przymiotem wiarygodności Sąd obdarzył zeznania świadków M. G. (k. 28 – 29, k. 136), R. G. (k. 9 – 10, k. 154 – 157) oraz B. T. (k. 20, k. 157). Zeznania wskazanych świadków są rzeczowe, logiczne i wraz z ujawnionymi nagraniami z monitoringu układają się w całość. Wskazać należy, że świadek M. G. jest funkcjonariuszem Policji, zaś świadkowie R. G. i B. T. pracownikami ochrony w sklepach T..

Powyższej wskazane osoby są więc osobami całkowicie obcymi dla oskarżonego, nie mającymi żadnego interesu w składaniu fałszywych zeznań. Ponadto zeznawali oni na podstawie tego co widzieli na nagraniach z monitoringu. To

oni ujawnili brakujące alkohole, zaś świadek G. zeznawała na okoliczności związane bezpośrednio z ujawnieniem sprawy kradzieży, już po przybyciu na interwencję.

Reasumując, zeznania tych świadków zostały uznane przez Sąd za w pełni wiarygodne i na ich podstawie Sąd Rejonowy czynił ustalenia faktyczne w sprawie niniejszej.

Jako wiarygodne, choć nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy Sąd uznał zeznania świadka W. J. (k. 164 – 164). Świadek ten zeznawał na okoliczności nie mające związku z przedmiotem niniejszego postępowania, jak również nie znał osoby oskarżonego.

Na rozprawie na wniosek oskarżonego odtworzono nagrania z monitoringu z poszczególnych sklepów. Oskarżony początkowo rozpoznał na nich sobie, później stwierdził, że zarejestrowany mężczyzna jest podobny do niego lecz nie wie czy to on, gdyż kurtka na nagraniu różni się od jego kurtki. W ocenie sądu nie ma jednakże najmniejszych wątpliwości, że to osoba oskarżonego została zarejestrowana na wszystkich nagraniach z monitoringu. Oskarżony jest dosyć charakterystyczną osobą, którą trudno pomylić z komukolwiek innym.

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie pozostałe dokumenty i protokoły zgromadzone w aktach sprawy, a ujawnione na rozprawie głównej, w tym w szczególności protokoły oględzin i zatrzymania. Ich autentyczność oraz wartość dowodowa nie budziły wątpliwości Sądu, gdyż zostały one sporządzone przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji oraz w przepisanej prawem formie. Sąd uznał je za obiektywny i rzetelny materiał dowodowy służący rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Dokumenty te ponadto przyczyniły się do pełniejszego zobrazowania okoliczności niniejszego zdarzenia. Całość ujawnionego w niniejszej sprawie materiału dowodowego jest wewnętrznie spójna, jego analiza prowadzi do konsekwentnych i logicznych wniosków.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zasadny staje się wniosek, że oskarżony L. P. dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa z art. 278 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. a jego wina nie budzi żadnych wątpliwości.

Oskarżonemu zostało zarzucone naruszenie art. 278 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Sąd Rejonowy uznał, iż kwalifikacja prawna czynu popełnionego przez oskarżonego została określona przez Prokuratora prawidłowo.

Sąd Rejonowy, oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy doszedł do przekonania, iż wina L. P. w świetle art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. nie budzi wątpliwości. Zebrany materiał dowodowy, w tym w szczególności protokoły oględzin z nagrań z monitoringu, w sposób bezsporny ujawnia dokonanie zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci alkoholi wskazanych w akcie oskarżenia. Całość ujawnionego w niniejszej sprawie materiału dowodowego jest wewnętrznie spójna, jego analiza prowadzi do konsekwentnych i logicznych wniosków. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że swoim zachowaniem oskarżony L. P. wyczerpał dyspozycję art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Wyczerpanie przez oskarżonego znamion przestępstwa określonego w art. 278 § 1 k.k. było bezsporne i znalazło potwierdzenie również w zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków.

Przestępstwo kradzieży polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej celem jej przywłaszczenia. Do znamion przestępstwa kradzieży należy bezprawny zabór cudzego mienia, przedstawiającego wartość materialną, w zamiarze objęcia go we własne władanie, celem postępowania z nim jak właściciel tego mienia. Faktyczne władztwo nad rzeczą w wyniku zaboru zostaje wbrew woli posiadacza naruszone i sprawca działa z wyłączeniem woli prawowitego właściciela.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż oskarżony działał umyślnie i w przemyślany sposób z góry powziętym zamiarem. Trudno byłoby bowiem wytłumaczyć dlaczego oskarżony tak często odwiedzał supermarket T., nie robiąc w nim zakupów, za to chodził po stoiskach alkoholowych, wkładał alkohol do koszyka, po czym rozmyślał się i nie dokonywał jego zakupu.

Nie ulega również wątpliwości, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z n/n kobietą, a ich role były podzielone, o czym świadczą nagrania z monitoringu, jak również zeznania świadków R. G. oraz B. T..

Zgodnie z art. 12 k.k., który odnosi się do działania w warunkach czynu ciągłego, zaznaczyć należy, iż na przypisane sprawcy przestępstwa opisane w akcie oskarżenia, złożyła się bowiem wielość jednorodnych czynów przestępnych popełnionych przez oskarżonego

w krótkich odstępach czasu przy czym zamiarem przestępnym był zabór różnego rodzaju alkoholi. Czyn ten godził zatem w to samo dobro prawnie chronione, a oskarżony popełnił je w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem. Nie ulega także wątpliwości, że oskarżony dopuszczając się wyżej opisanego czynu, działał umyślnie.

W świetle powyższych rozważań sprawstwo i wina oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów nie budzi żadnych wątpliwości i za to Sąd wymierzył oskarżonemu: za czyn I w oparciu o przepis art. 278 § 1 k.k. w zw. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 37a k.k. karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, za czyn II również w oparciu o przepis art. 278 § 1 k.k. w zw. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 37a k.k. karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Za powyższe czyny Sąd wymierzył karę łączną w wymiarze 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Określając taki wymiar kar Sąd kierował się zasadą, iż pierwszeństwo stosowania mają kary o charakterze nieizolacyjnym, a orzeczona kara powinna być dolegliwa, jednak najmniejsza z wystarczających i adekwatna do okoliczności czynu oraz postawy i właściwości osobistych sprawcy. Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę również dyrektywy określone

w art. 53 k.k. uwzględniając zarówno okoliczności łagodzące, jak i obciążające wobec oskarżonych.

Sąd wymierzając oskarżonemu kary jako okoliczności obciążające miał na uwadze jego uprzednią karalność, w tym również za przestępstwa przeciwko mieniu.

Za okoliczność łagodzącą Sąd uznał fakt, iż wartość skradzionego mienia nie była znaczna, choć przekraczała ¼ minimalnego wynagrodzenia, to jednak przekraczała tę wartość nieznacznie. Sąd wziął pod uwagę również względnie pozytywny wywiad kuratora, z którego m. in. wynika, że oskarżony prowadzi unormowany tryb życia, pracuje dorywczo, ma zasądzone alimenty na dzieci, które płaci.

Zdaniem Sądu wymierzona oskarżonemu kara ograniczenia wolności jest adekwatna do całokształtu okoliczności sprawy, rodzaju popełnionego czynu i motywacji sprawcy. Tak orzeczona kara powinna spełnić swoją funkcję wychowawczą i prewencyjną, a zwłaszcza zapobiec powrotowi oskarżonego do przestępstwa. Wykonywanie kary ograniczenia wolności powinno zaś wdrożyć oskarżonego do funkcjonowania zgodnego z zasadami współżycia społecznego.

Na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 8 grudnia 2016 r. uznając za wykonane 2 dni kary ograniczenia wolności.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. nie stwierdzając istnienia jakichkolwiek okoliczności, o których mowa w art. 624 § 1 k.p.k.